(36)

தட்சணை

நான் ஆறாம் வகுப்பு வந்தபோது, அப்பா எனக்குப் பேனா வாங்கிக் கொடுத்தார். மை போட்டு எழுதும் பேனா. பிரான்ஸ் தேசத்தது. அதன் உடம்பு சிவப்பு, நீள மிளகாய்ப் பழம் மாதிரி. மேலே விரலில் மோதிரம் போட்ட மாதிரி வளையம் வளையமாகப் பொன் கம்பிகள் சுற்றிய பேனா. வெயிலில் மின்னுகிற கூழாங்கல் மாதிரி மினுங்கியது. முள்ளோ ஒரு தங்கத் துண்டு. முதன் முதலில் எல்லா மனிதர்களும் செய்வதுபோல், என் பெயரைத்தான் தாளில் எழுதிப் பார்த்தேன். பாசியில் கால் வைத்தாற்போல் வழுக்கிக் கொண்டு ஓடியது. ஆ! இது எனக்காகவே செய்த பேனா.

பேனா கைக்கு வந்ததும், நான் பெரியவனாகிவிட்டதாய் உணர்ந்தேன். ஏனெனில் பெரியவர்கள் எல்லாம் பேனா வைத்திருக்கிறார்களே! வைத்திருப்பது மட்டுமின்றி உயிர் மாதிரி அதைப் பாதுகாக்கவும் செய்கிறார்களே. ஊரிலிருந்து ஒவ்வொரு முறை மாமா வரும்போதும், அவருடைய 'பிளாக் போர்டு' பேனாவை மேசையில் வைக்கையில் என்னைப் பார்த்து, "ஜாக்கிரதை? உன் வால்தனத்தையெல்லாம் சுருட்டி வச்சுக்கிட்டு இரு. இந்தப் பேனாவைத் தொட்டியோ, தோலை உரிச்சு உப்புக்கண்டம் போட்டுடுவேன், தெரிஞ்சுக்க" என்று எச்சரிக்கை செய்தார்.

'சர்தான் பெரிய கொம்புப் பேனா. உலகத்திலேயே இல்லாத பேனா, ரொம்பத்தான் கிராக்கி பண்ணிக்காதே' என்றேன் மனசுக்குள்.

அதுவரை நானும், என் சக மாணவர்களும் மை தொட்டு எழுதும் எருக்கட்டைப் பேனாவால்தான் எழுதி வந்தோம். இறகுக் கட்டைதான் எருக்கட்டை என்று எங்கள் நாவில் வழங்கி வந்தது. பச்சை, மஞ்சள், சிவப்பு எனப் பல நிறத்தில் இறகுக் கட்டைகள்

விற்கும். தனியாக அரையணாவுக்கு வெள்ளை முள் கிடைக்கும். வாங்கிச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நாட்டு வைத்தியரின் பேதி மாத்திரைபோல் கறுப்புக் கறுப்பாக மை வில்லைகள் கிடைக்கும். வாங்கிப் பொடி செய்து தண்ணீரில் கரைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மை கரைக்கிற கலை பெரியவர்களுக்கு மத்திரமே கை வந்தது. ஒரு நாளும் சரியான அளவுக்கு நான் மை கரைத்தது இல்லை. ஒன்று, மை வில்லைகளைக் கட்டிக் கட்டியாக நுணுக்கி, தண் ணீரைக் கொஞ்சமாகக் கலந்து மை பண்ணுவேன். மை வராது. பருப்புப் பாயசம் மாதிரி வரும். அல்லது தண்ணீரை அதிகமாகக் கொட்டி விடுவேன். சாயத் தண்ணீர் மாதிரி வரும். அப்பா மத்தி யானம் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சுருட்டுப் பிடிக்கத் தொடங்கும் நேரமே, இது போன்ற காரியங்களுக்குக் கர்ம சிரத்தையாக, எவ்வளவு அன்போடும், ஆதரவோடும், இப்பணிவிடைகளை எனக்குச் செய்தார் அப்பா!

புதுப் பேனா வந்த அன்றைக்கு இட்லிகூட இறங்கவில்லை எனக்கு. சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு, சட்டைப் பாக்கெட்டுக்குள் பேனாவைச் சொருகிக் கொண்டு பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஓடினேன். பை ரொம்பச் சின்னது. ஆகையால் பேனாவை நேராகச் சொருக முடியவில்லை; சாய்த்து ஒரு மாதிரி சொருகிக் கொண்டு. ஒரு கையால் அது கீழே விழுந்து விடாமல் பிடித்துக்கொண்டு ஓடினேன்.

காக்கா மணிக்கூண்டைக் கடந்துதான் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டும். எங்கள் ஊரில் ரெண்டு மணிக்கூண்டு. நான் சொன்னது சின்ன மணிக்கூண்டை. மணிக்கூண்டு மணிக்குக் கண்ணாடி இருக்காது. ஆகவே முள்களில் காக்கைகள் வந்து உட்கார்ந்து, எப்போது பார்த்தாலும் மணி ஆறரையைக் காட்டும். சின்ன முள்ளோ பெரிய முள்ளோ எட்டுக்கோ, மூன்றுக்கோ வருமானால், ஒரு காக்கை எங்கிருந்தோ வந்து உட்காரும். முள் சர்ரென்று வழுக்கிக் கொண்டு ஆறுக்கே வந்துவிடும். ஆகவே அதன் பேர் காக்கை மணிக்கூண்டு.

மணிக்கூண்டைக் கடந்து, மகாத்மா காந்தி தெருவில் நுழைகிறேன். என் வகுப்பிலும், மேல் வகுப்பிலும் படிக்கும் பையன்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு விரைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சின்னப் பயல்கள் ஒவ்வொருத்தனும் மடக்கிய சுட்டு விரல்களில், கழுத்தில் கயிறு கட்டிய சின்னச் சின்ன மை புட்டியை ஏந்திக்

கொண்டு, நடந்தார்கள். மை கரைத்ததாலோ நடக்கும் போது தளும்பித் தளும்பி வழிந்ததாலோ கறைபட்ட கைகளும், சட்டைகளுமாக இருந்தார்கள்.

என்னைப் பார்த்ததும், நவநீதகிருஷ்ணன், விரலில் மாட்டிய மை புட்டியோடு என் அருகில் வந்தான். சட்டையில் இருந்து என் கையை எடுத்துக் கொண்டேன். அப்போதுதான் அவன் என் பேனாவைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் கோழி முட்டை அளவுக்கு விரிந்தன.

"ஹை! பேனா, ஏதுடா?"

"அப்பா வாங்கிக் குடுத்தாங்க."

"என்னா விலை?"

நான் நேரிடையாகக் கொடுத்து வாங்கின மாதிரி, அப்போது எனக்குத் தெரிந்த பெரிய தொகையான, 'பத்து ரூபாய்' என்றேன்.

"பத்து ரூபாயா?"

அப்புறம் ஏனோ அவன் என்னுடன் பேசவில்லை.

பெரிய பெரிய மதில் சுவர்களோடு, 'பெரிய கடை ஜெயில்' மாதிரி இருக்கிற எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தை நெருங்கும் போது, 'கணக்கு நோட்டைக் குடுடா, கணக்கு எழுதிட்டுக் குடுத்துடறேன்' என்றேன். வீட்டுக் கணக்குகளை, தினமும் அவன் நோட்டிலிருந்து தான் நான் காப்பி' அடிப்பது வழக்கம்.

'நானே கணக்குப் போடலை' என்று ஒரு மாதிரியாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனான் அவன்.

மணி அடிப்பதற்கு முன்பாகவே, நான் பத்து ரூபாய் கொடுத்துப் பேனா வாங்கிய சங்கதி வகுப்புக்குள் பரவிவிட்டது. வாசலிலும், ஓரங்களிலும், மரத்தடியிலும் ஒதுங்கி நின்றிருந்தவர்கள், ஒவ்வொருத்தனும் ஓரக் கண்களாலும், எங்கோ பார்ப்பது மாதிரியும் என் பையுள் உள்ள பேனாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் அவர்களைக் கண்டு கொள்ளாமல் எங்கோ தூரப் பார்வை பார்த்தேன். என் கழுத்து தோளில் இருந்து ஒரு முழமும் தலை இரண்டு முழமும் உயர்ந்திருந்தது என்று ஞாபகம்.

வழக்கத்துக்கு மாறாக, சார் பார்வையில் படும் படியாக முதல் பெஞ்சில், முனையில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். ஜோஸப் தான் அந்த இடத்தில் உட்காருவான். நான் உட்கார்ந்தது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நோஞ்சானுக்குக் கோபம் போலும்.

"உஸ்... உன் இடத்துக்குப் போடா—"

"போக முடியாது, என்ன செய்வே?"

வகுப்பிலேயே பெரியவன் நான். கொழுத்துப் போய்க் கிடாய் மாதிரி இருப்பேன். என் உடம்பு எனக்கு ஒரு பலம்—

"இடம் விட்டு இடம் மாறக் கூடாது தெரியுமா?"

"உன் இடம்னு அச்சடிச்சு ஒட்டி இருக்கா? கம்னு கெட. பேசினே, வாய் வெத்தலை பாக்குப் போட்டுக்கும்."

அவன், வாயை மூடிக்கொண்டான். புத்தகத்தை அவசரமாகப் பிரித்துப் படிக்க முற்பட்டான்.

யானை சார் வந்தார். அது மாதிரி மாபெரும் திரேகத்தோடு அசைந்து அசைந்து வருவதாலும், நிறத்தாலும், எங்கள் உலகம் அவருக்கு அப்பெயரை மகிழ்ந்தளித்திருந்தது. தொள தொள அரைக்கைச் சட்டைக்குள் கீழே தெரியும் முழங்கையும், மணிக் கட்டும் பார்ப்போர் மூச்சை நிறுத்த வைக்கும். ஒவ்வொரு விரலும் ஒரு மொந்தை வாழைப்பழ அளவுக்குப் பெருத்திருக்கும்.

அந்த விரல்களைப் பயன்படுத்தி அவர் எங்களை அறைந்த விதம் கொலைக்குச் சமமானது. வீட்டுப் பாடம் எழுதாதவன், ஜாமெட்ரி பாக்ஸ் எடுத்துக் கொண்டு வராதவன், வகுப்பில் பேசியவன் மற்றும் தூங்குபவன் இவர்களைத்தான் அறைவார்.

முதலில் 'வாடா கண்ணு' என்று தன் நாற்காலிக்கு அருகில் அவனை அழைப்பார். அழைக்கப்பட்டவனுக்கு அப்போதே அரை உயிர்போய் விட்டிருக்கும். ஒன்றுக்கு முட்டிக் கொள்ளும். மெதுவாக நகர்ந்து நகர்ந்து அவர் அருகில் ஊர்வான். வந்தவனை, முதலில் தோள்மேல் கைபோட்டு அணைத்துக் கொள்வார். அப்போது வெள்ளை சட்டைப் பையில் வைத்திருக்கும் மஞ்சள் நிறச் சிகரெட் பாக்கெட் தெளிவாகத் தெரியும். அப்போதுதான் சிகரெட் புகைத்து விட்டு வகுப்புக்குள் நுழைந்திருப்பார். அந்த நெடி கம்மென்று அவர்மேல் திகழும். ஆனால் கை வளையத்துக்குள் சிக்குண்ட வனுக்குத்தான் இந்தப் புலன்கள் எப்போதே செயல் மறந்திருக்குமே. அவனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்பக்கம் நகர்த்தி நகர்த்தி, சரியான வாட்டம் வந்துவிட்டது என்று தெரிந்ததும், அந்த மொந்தம் பழ விரல்களால்—

'ச்ச்ப்'

இரண்டு முறை யானை சாரிடம் நான் அறை வாங்கியிருக்கிறேன். அந்தச் 'ச்சப்' விழுந்ததுதான் தாமதம். பூப்பூவாய் நட்சத்திரங்கள் தெரியும். ஒரு சுற்று சுற்றி மண்ணில் வீசி எறிந்ததுபோல் இருக்கும். காதில் 'ங்ங்' என்று ஒரு சப்தம் வரும். நெருப்பால் சுட்ட மாதிரி காதும் கன்னமும் காந்தும். முகத்துக்கு முன் வட்ட வட்டமாகச் சுழலும். இரண்டு முறையும் சளசள என்று 'ஒன்றுக்கு' இருந்திருக்கிறேன் நான். பியூன் ராமலிங்கம் வந்து வகுப்பைக் கழுவி விடுவார். வார ஆறு நாட்களும் வகுப்பைக் கழுவ நேர்ந்ததும் உண்டு.

சார், வருகைப் பதிவு நோட்டை எடுத்துப் பிரித்தார். வகுப்பு முடியும் நேரத்தில்தான் அவர் வருகைப் பதிவு எடுப்பார். தன் சட்டைப் பையைத் தொட்டுத் தடவினார். பேனா கொண்டுவர மறந்து விட்டிருந்தார் அவர். சரக்கென்று என் பேனாவை உருவி அவரிடம் கொடுத்தேன். வாங்கினார்.

'அட, நல்லா இருக்கே இந்தப் பேனா. ஏதுடா."

"அப்பா குடுத்தாரு."

பேனாவை வெளிச்சத்தில் உற்றுப் பார்த்து, 'இது பிரான்ஸ் பேனாவாச்சே!" என்றார்.

"ஆமா சார்."

என் பேனாவால் அவர் வருகைப் பதிவு எடுத்து முடித்தார். முடிக்கவும், மணி அடிக்கவும் சரியாக இருந்தது. பேனாவை மூடி தன் சட்டைப் பைக்குள் செருகிக் கொண்டு, 'சரி... நாளைக்கு மீதியைப் பார்ப்போம்' என்று வகுப்பைப் பார்த்து பொதுவாகச் சொல்லிவிட்டு, எழுந்து போய் விட்டார். விக்கித்துப் போய் இருந்தேன் நான்.

இது எதிர்பாராதது. வருகைப் பதிவு முடித்து என்னிடம் மீண்டும் பேனாவை அவர் கொடுத்து விட்டிருக்க வேண்டும். ஞாபக மறதியாய்ச் சொருகிக் கொண்டு போய்விட்டார்.

பையன்களுக்கு வேறு மாதிரி தோன்றியதை என்னால் உணர முடிந்தது. இவன் பேனாவைச் சாரே எடுத்துக் கொண்டு போகிறார். சாருக்கும் இவனுக்கும் எவ்வளவு நெருக்கம். ரகசியமாக அவரிடம் டியூஷன் படிக்கிறானா? அல்லது சாருக்குப் பேனா கொடுத்து காக்காய்ப் பிடிக்கிறானா? கொஞ்சம் மதிப்பு, கொஞ்சம் பொறாமை, கொஞ்சம் அலட்சியம், கொஞ்சம் கோபம், கொஞ்சம் எரிச்சல் எல்லாம் கலந்த பார்வையோடு என்னைத் துளைத்தார்கள்.

வித்தியாசமாய் எதுவுமே நிகழாததுபோல இருக்க நான் பெரும்பாடுபட்டேன். சாருக்கும் எனக்கும் இது மாதிரியான கொடுக்கல் வாங்கல் ரொம்ப சகஜம் என்பது மாதிரியான பாவத்தை எடுத்துக் கொண்டேன்.

நவநீத கிருஷ்ணன் மட்டும், "என்னடா... பேனாவைச் சாருக்கே குடுத்துட்டியா—" என்று என் காதோரம் கிசுகிசுத்தான்.

நான் 'பச்' என்றேன் அலட்சியமாய்.

"உங்க அப்பா உன்னை உதைக்க மாட்டாரா?" எது எனக்குக் கலவரத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருந்ததோ அதையே எனக்கு மீண்டும் ஞாபகப் படுத்தினான் அவன். எனக்கு லேசாய் ஜுரம் அடிக்கற மாதிரி இருந்தது.

"இந்த மாதிரி ஒஸ்திப் பொருளையெல்லாம் எதுக்குக் குழந்தைக்குக் கொடுக்கிறது? இன்னைக்கே தொலைச்சுட்டு வந்து நிக்கப் போறான் பாருங்க. அவனை நீங்களே கெடுக்கறீங்க."

அப்பா என்னிடம் பேனாவை நீட்டும்போது அம்மா சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

"அவனுக்கும் பொறுப்பு வரவேணாமா? அதையும்தான் பாப்பமே. பெரிசா பேனா இல்லாமே, எழுதவே முடியல்லை, கை காலெல்லாம் மை ஆயீடுது. பேனா வந்தா, மட்டைக்கு ரெண்டு கீத்தா கிழிச்சுக் காட்டறேன் பாருங்கறான். பாப்பமே. இத்த மட்டும் தொலைச்சுட்டு வரட்டும். அப்போ இல்லே இருக்கு சேதி" என்று அப்பா அம்மாவுக்குச் சொன்னதும் நினைவுக்கு வந்தது.

என்ன கஷ்ட காலம்.

இரண்டாம் பீரியட் இங்கிலீஷ். என் ஞாபகம் வகுப்பில் இல்லை. அது முடிந்து கால்மணி இடைவேளை மணி அடித்ததும், நான் சாரைப் பார்க்க ஓடினேன்.

ஆறாம் வகுப்பில் 'பி' முடிந்ததும் அவர், ஆசிரியர்கள் அறைக்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் பையில் என் சிவப்பு பேனா, மஞ்சள் சிகரெட் பாக்கெட்டோடு சேர்ந்து மினுங்கியது. நான் அவரைப் பார்த்துச் சும்மா சிரித்தேன். அவரும் அதே மாதிரிச் சிரித்துக் கொண்டு என்னைக் கடந்து போய்விட்டார்.

ஐயோ! என்னைக் கண்டதும், 'டேய் வைத்தி... இந்தா உன் பேனா. மறந்தாப்பில, என் பாக்கெட்டுல சொருகிக்கிட்டுப் போயிட்

டேன்' என்று சொல்லிப் பேனாவைப் திருப்பிக் கொடுப்பார் என்று நினைத்தேன்.

அப்படி ஒரு விஷயமே நடவாததுபோல் அவர் போய் விட்டது தான் என்னவோ போல் இருந்தது. 'சார்... என் பேனாவை கொடுங்க சார்!' என்று சாரிடம் எப்படி கேட்பது? அவர் என்ன நினைக்க மாட்டார். அத்தோடு அந்த மொந்தப்பழ விரல்கள்...? அதை நினைத்த கையோடு அப்பா ஞாபகமும் வந்தது. 'எங்கேடா பேனா' என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? வயிறு வலித்தது மாதிரி இருந்தது.

ஆசிரியர்கள் அறைக்கு முன்னால்தான் தண்ணீர்ப் பானை. பையன்கள் அதைச் சுற்றி நின்று கொண்டு, ஒவ்வொருவராகத் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் தண்ணீர் குடிக்க நிற்கிறவனைப் போல, அதன் அருகில் போய் நின்றேன். யானை சார், காலியாக இருந்த ஒரு நாற்காலியில் மீது ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, மற்ற ஆசிரியர்களைப் பார்த்து என்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இடையில் இரண்டு மூன்று முறை என் பக்கமும் பார்த்தார். என்னைப் பார்த்தார் என்று சொல்ல முடியாது. பொதுவாகப் பார்த்தார். தொடர்ந்து என்னமோ பேசினார். மற்ற சார்கள் சிரித்தார்கள். நான் தண்ணீர் குடித்துத் திரும்பும்போது மணி அடித்தது. வகுப்பை நோக்கி நடந்தேன். என் கண்கள் முதுகில் இருந்தது. சார்கள் எல்லாம் என் பின்னால்தான் வந்தார்கள். யானை சாரும் பின்னால்தான் வந்தார். முடிந்த வரை மெதுவாக நடந்தேன். என்னை அவர் கடந்த போது, நான் அவரைப் பார்த்து ஒரு மாதிரியாகச் சிரித்தேன். பதினைந்து நிமிஷத்தில் இரண்டாவது முறையாக நான் சிரித்திருந்த போதும், அதன் அர்த்தத்தை அவர் புரிந்துகொள்ளாமல் போய்விட்டார்.

மதியம் சாப்பாட்டு மணி பதினொன்றே முக்காலுக்கு அடிக்கும். நான் ஆசிரியர்கள் சைக்கிள் ஸ்டாண்டுக்கு ஓடிப்போய் நின்றேன். சார் அங்கு சைக்கிள் நிறுத்தி வைத்திருப்பார். வீட்டுக்குச் சைக்கிள் எடுத்துப்போக அங்கு வந்துதானே ஆகவேண்டும். சார்கள் பல பேர் வந்து அவரவர்கள் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். "எங்கடா இங்க நிக்கறே. பெல் கப்பை ராவிக் கிட்டுப் போகப் பார்க்கறையா" என்றார் தமிழ் சார். பொதுவாக மாணவர்கள் எங்கள் எல்லார் மீதும் அவ்வளவு நல்லெண்ணம் இருந்தது அவருக்கு. செந்தமிழர்.

யானை சார் வந்தார். என் பேனா அவர் பையில் இன்னும் ஜோராக இருந்ததை என்னால் பார்க்க முடிந்தது.

"என்னடா வைத்தி? எங்க இந்தப் பக்கம்" என்றார்.

"சும்மா சார்... நவநீதகிருஷ்ணன் வரேன்னு சொன்னான் சார்."

"அவன் எதுக்கு இங்க வரணும், டீச்சர்ஸ் சைக்கிள் ஸ்டாண்டுக்கு? அந்தப் பக்கம் பாய்ஸ் சைக்கிள் ஸ்டாண்டுக்குப் போடா. சரியான உலக்கைக் கொழுந்துடா நீ..."

எனக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது. ஆனாலும் சாருக்கு முன்னால் சிரித்தேன். அவர் சைக்கிள் சீட்டை, அந்த மொந்தம் பழ விரல்களால் 'பட்பட்' என்று அடித்து தூசு விரட்டினார். கொசுக்கூட்டம் போல தூசு பறந்தது. சைக்கிளைச் சாய்த்து, காலைத் தூக்கிப் போட்டு மிதித்துக் கொண்டு போனார். சைக்கிள் எலிக்குஞ்சு மாதிரி 'ங்ணங் ங்ணங்' என்று முனகியது.

டயர் வெடிக்காதா, சார் கீழே விழ மாட்டாரா என்று எதிர்பார்த்தேன். அப்படியெல்லாம் நிகழவில்லை. தேரில் போகிற சாமி மாதிரி ஜம்மென்று போய்விட்டார்.

என்னையும் மீறிக் கண்ணீர் வழிந்தது. உடைந்து விடக்கூடாது, பையன்கள் இந்த நிலையில் என்னைப் பார்த்துவிடக் கூடாது என்று பயந்தேன். வேகவேகமாக வீட்டுக்கு வந்தேன்.

"ஏண்டா சாப்பாடு இறங்கலை? சனிக்கிமை எண்ணெய்க் குளியலை வேண்டாங்கறே... இஞ்சி கஷாயம் குடிக்க மாட்டே னுட்டே... இப்ப பாரு, சூடு வச்சுடுச்சி... எல்லாம் தலைக்குத் தலை நாட்டாமையா போச்சு இந்த வீட்டுல— பெரியவங்க சொல்றதைக் கேட்டாதானே" என்றாள் அம்மா. பயம், நான் நொந்து போயி ருந்தேன். அதனால் பசியுமில்லை. அப்பா கூடத்தில் தர்மகர்த்தா வோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார். பேச்சின் முடிவை நான் அறிவேன். அப்பா நன்கொடை பொடுப்பார். தர்மகர்த்தா கொடுக்கிற சீட்டில் பெயரெழுதி அப்பா கையெழுத்திடுவார். அப்பாவிடமும் ஒரு பார்க்கர் பேனா இருந்தது.

நான் எழுந்து கைகழுவிக் கொண்டு அறைக்குள் புகுந்து கொண்டேன்.

'தம்பி கொஞ்சம் பேனா எடுத்தா' என்று அப்பா சொல்வது கேட்டது. நான் கேட்காதது மாதிரி நெஞ்சு திக் திக் என்று அடித்துக்கொள்ள அறைக்குள்ளேயே பிரமை பிடித்து நின்றிருந்தேன்.

நாற்காலி தள்ளப்படும் 'டர்ர்ர்' சப்தம் கேட்கிறது. அலமாரி திறக்கப்படும் சப்தமும் வருகிறது. மூடும் சப்தம். அப்பா தன் பார்க்கரை எடுத்துக் கொண்டிருப்பார்.

நிம்மதி, இப்போதைக்குத் தப்பித்தேன்.

பள்ளிக்குக் கிளம்பினேன். முகப்பில் ஒரு குட்டைப் பூவரச மரம் இருக்கும். அதன் நிழலில் நின்றிருந்தேன். என்னைக் கடந்து தான் யானைசார் போக வேண்டும்.

வந்து விட்டார். நான் நின்றிருந்ததை அவர் பார்த்திருக்க முடியாது. அவரை நான் பார்த்தேன். பையைப் பார்த்தேன். அங்கு பேனா இல்லை.

நான் சைக்கிளுக்கு பின்னாலேயே ஓடினேன். சார் சைக்கிளை விட்டு விட்டுத் திரும்பியபோது என்னைப் பார்த்தார்.

"மறந்தே பூட்டண்டா வைத்தி. பேனா கொடுத்தியே... அப்படியே பாக்கெட்டுல சொருகிக்கிட்டேன். வீட்டுக்கு போனனா, லதா பேனாவைப் பாத்துட்டா. எனக்குத் தானே அப்பான்னா. ரொம்ப நாளா நல்ல பேனா வாங்கிக் குடுன்னு தொலைச்சுக்கிட்டு இருந்தா. சரி. வச்சுக்க அப்படீன்னு கொடுத்துட்டேன். உங்க அப்பாகிட்டே நான் சொன்னேன்னு சொல்லிடு. அவருக்கென்ன? நினைச்சா நூறு பேனா வாங்குவாரே அவரு!" என்று நடந்து கொண்டே சொல்லிக் கொண்டே, ஆசிரியர்கள் அறைக்குள் நுழைந்து விட்டார்.

அப்பா சாப்பிட்டு விட்டு, தெருத் திண்ணையில் அமர்ந்து சுவரில் முதுகைச் சாய்த்துக் கொண்டு சுருட்டு பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். வெந்நீர் விளாவின மாதிரி அவரைச் சுற்றி புகை மூட்டம்.

எனக்குகந்த தருணம் இதுதானே.

"அப்பா!"

"ம்... என்ன தம்பி?"

"பேனா..."

"உம்.. அதான் ஒசத்தியா ஒன்று வாங்கிக் குடுத்தனேப்பா?"

எனக்கு நாக்கு எழவில்லை. திடீரென்று அழுதேன். அப்பா திகைத்தார். 'என்னப்பா என்ன?' என்றார்.

"அதை வாத்தியாரு வாங்கிட்டாருப்பா."

அப்பா மௌனமாக இருந்தார். புகை கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது.

“எந்த வாத்தியார்?”

தேம்பிக் கொண்டே சொன்னேன். எல்லாவற்றையும் கேட்டு விட்டு அப்பா சொன்னார்.

“அதனால என்ன? வாத்தியாரு தானே வாங்கிட்டாரு. வாத்தியாரு தெய்வம் மாதிரிப்பா. அவங்களுக்குக் கொடுக்கிறது. கடமை. நீ வருத்தப்படாதே உனக்கு வேறே பேனா வாங்கித் தர்றேன்.”

அப்பாடா என்ன நிம்மதி!

அப்பாவைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும்போல இருந்தது.

அடுத்த நாள் நூல் கட்டிய மை பாட்டிலோடும், எருக்கட்டைப் பேனாவுடனும் நான் பள்ளிக்கூடம் போனேன்.

நவநீதகிருஷ்ணனுக்கு மகா சந்தோஷம். கேட்பதற்கு முன்னாலேயே காப்பி அடிக்க நோட்டு கொடுத்தான். வகுப்புக்குள் ஒரு மகிழ்ச்சி அலையே அடித்தது.

1985